

Bakalářská práce Oděv jako komunikační prostředek v dětském kolektivu se zabývá neverbální formou komunikace prostřednictvím oděvu v sociálním kontextu studentů tercie soukromého gymnázia v Praze.

Teoretická část vychází z poznatků sociální psychologie o neverbální komunikaci a oblečení jako jednom z prostředků neverbální komunikace, o prezentaci sama sebe, prvním dojmu a hodnocení, jako jevu, který se neustále prolíná s poznáváním druhých a tvořením si úsudku o druhých lidech. Teoretická část se také zabývá normami v malých skupinách, protože právě v nich se odehrává komunikace studentů.

Praktická část vychází z interpretace analyzovaných dat získaných během výzkumu prostřednictvím pozorování studentů a rozhovorů s nimi. Oblastmi zkoumání jsou osobnosti studentů vyjádřené pomocí oděvu, co a kdo má vliv na výběr oděvu, co vše se může oblečením vyjádřit, jak je pro studenty důležitý vzhled a zda mají vliv na odívání genderové stereotypy.

Úprava zevnějšku je podle mě opomíjené téma neverbální komunikace. Oděvem můžeme vyjádřit sebe, svou osobnost, ale také se do oblečení schovat, vytvořit masku, hrát svou roli. My sami si často neuvědomujeme, že oděvem vysíláme signály k druhým lidem, nepřemýšlíme o tom, ale úpravu zevnějšku druhých sami hodnotíme a je součástí prvního dojmu, podle kterého si tvoříme obraz o druhém.